

WEDUWNAAR WILLY VAN HAUWERMEIRE (61) DANKT HULPVERLENERS VOOR HUN STEUN NA ONGEVAL ECHTGENOTE

ZONDER HEN WAS IK NERGENS

«Dank u. Vanuit het diepste van mijn hart. Zonder jullie steun en tactvolle tussenkomsten was ik nu nergens.» Dat is de boodschap die Willy Van Hauwermeire (61) de hulpverleners op deze pagina's wil meegeven. Nadat zijn vrouw eind vorig jaar over-

leed bij een dodelijk ongeval, staan zij hem bij in de moeilijke momenten. Hoewel Willy nog maar twee maanden weduwnaar is, stond hij erop hen persoonlijk te bedanken. Een pakkende lezersbrief in onze krant mondde uit in een unieke bijeenkomst.

DIETERT BERNAERS

Twee maanden geleden is mijn echtgenote Lucette (61) aangereden op het zebrapad. Ze heeft het niet overleefd. Ik wil de vele mensen en diensten die me hulp boden uitdrukkelijk bedanken. Ik zie mijn vrouw nog vertrekken, die dinsdagmiddag. Als vrijwilligster gaf ze les in liplezen aan gehoorgestoorden en mensen met een hoorimplantaat. Na de les werd ze op het zebrapad aangereden. Ze sloeg met het hoofd tegen de wagon, en viel meteen in een coma. «Als mij ooit iets overkomt, wil ik niet als plant verder leven», had ze altijd gezegd. Wij hebben haar wil gerespecteerd - al vonden we haar veel te jong. Een week na het ongeval, op kerstavond, lieten we haar gaan. Ze was orgaandonor, en heeft twee nieren en haar lever kunnen afstaan. We kregen een anonieme brief van een ontvanger. Hij stelt het goed.

In deze moeilijke periode was het belangrijk dat we er niet alleen voor stonden. De agente die me het ongeval kwam melden, verbodde me zelf naar het ziekenhuis te rijden. Ik werd gebracht, de politie is meer dan een uur bij ons gebleven. De agenten die het pv hebben opgesteld, kwamen me een week later opzoeken, en luisterden naar mijn verhaal. Ons dossier is goed opgevolgd bij Slachtofferhulp, en vooral de mensen van het forum voor herstelrecht en bemiddeling Suggnomé hielpen ons dit drama te verwerken. Meer dan twee uur hebben ze met mij en de kinderen gepraat. Het was voor ons van onschatbare waarde dat we in alle openheid onze gevoelens konden uiten. Zij luisterden en weten wat te zeggen - op het juiste moment. Nogmaals bedankt daarvoor. Willy Van Hauwermeire, Steenokkerzeel

Tot zover de opmerkelijke lezersbrief die vorige dinsdag in onze krant verscheen. Opmerkelijk, want in de pen kruipen om hulpverleners te bedanken, is doorgaans de laatste bekommernis van iemand die twee maanden eerder zijn echtgenoot heeft verloren. «En toch vond ik dat ik dit moest doen», zegt Willy Van Hauwermeire, een gepensioneerd traiteur uit Steenokkerzeel en vader van drie volwassen kinderen. «Zonder deze mensen hadden ik en mijn kinderen niet geweten wat we moesten doen. Dan waren we verloren gelopen, met onze kop tegen de muur gebotst. Ik heb een lezersbrief naar jullie krant gestuurd en nu zitten ze hier allemaal rond mijn tafel. Bijna zoals een familie. Dit moment doet me verschrikkelijk deugd. Ik heb veel koffie en koekjes voor hen, maar ik heb maar één boodschap: 'Dank u.'» Het noodlot slaat toe op dinsdag 18 december van vorig jaar. Willy's echtgenote Lucette is naar Brussel om er als vrijwilligster een lipleescursus te geven aan gehoorgestoorden en mensen met implantaat. «Mijn vrouw is zelf vier keer geopereerd aan haar oren», vertelt Willy. «Vijf jaar geleden kreeg ze een implantaat. Ze volgde al jaren lessen liplezen. Omdat ze bij de geïmplantatie was, gaf ze zelf ook onderricht aan beginnelingen.» Die dag neemt Lucette de bus zoals ze al tien jaar doet. «Ze kende de gevaren hier op de drukke Haachtsesteenweg», zegt Willy. «Ik heb het haar dikwijls genoeg zien doen. Tien keer naar links kijken en tien keer naar rechts. Dan pas oversteken.»

Zebrapad

Maar deze keer loopt het grondig fout. Als Lucette de donkere straat wil oversteken, maait een dronken chauffeur haar van het zebrapad. Ze wordt omhoog gekatapulteerd en valt op een betonblok. «Ze was meteen in een coma. 90 procent hersenschade. Doordat mijn ouders vrij recent snel na elkaar waren overleden, zei mijn vrouw wel eens: 'Als er iets voorvalt, wil ik niet als een plant leven. Geef mij maar een pikuurke'. De 24ste december, op kerstavond, hebben we haar laten gaan. Als orgaandonor heeft ze twee nieren en een lever kunnen afstaan. Ik hoop maar dat ze geen pijn heeft gehad. Volgens de dokter is dat ook zo.»

Het ongeval gebeurt om 17.55 uur op nauwelijks 200 meter van zijn deur. Maar Willy, die op dat moment thuis is, merkt er niets van. «Ik was wel wat ongerust omdat ze om 18.15 uur nog niet thuis was, maar dacht dat ze nog iets was gaan drinken. Ze reageerde niet op mijn berichtjes en nam niet op toen ik haar belde. Ik werd steeds nerveuzer en contacteerde ook leerlingen om te vragen of zij wisten waar mijn vrouw was. Om 19.50 uur belde één van hen terug om te vragen of ze ondertussen al thuis was. Terwijl ik de telefoon vasthad, stopte er een politiewagen voor de deur.

Ik zag een jongedame uitstappen.» Dat is politie-inspecteur Cindy De Muer (34). «Het was niet mijn eerste keer dat ik slecht nieuws moest gaan melden», vertelt ze. «Maar elk ongeval is anders en de reacties van de betrokkenen verschillen ook altijd. Er bestaat geen handleiding die je haarfijn voorschrijft hoe je in zulke situaties moet optreden. En dus stapte ik ook deze keer met knikkende knieën en een klein hartje richting deurbel.»

«Ik herinner me dat Willy redelijk kalm bleef toen ik het hem vertelde. Hij ging zitten en nam alles wat ik vertelde in zich op. Maar hij beefde ook. En toen het nieuws echt doordrong, was hij serieus overstuur. Hij wou in zijn auto springen en naar het ziekenhuis rijden, maar ik heb hem verboden om nog een wagen te besturen.» «Ik wilde haar eerst niet binnenlaten», herinnert Willy zich. «Ik wou meteen alle details weten. Maar zij drong erop aan om eerst binnen te komen. Ze zei dat het om een zéér ernstig ongeval ging. Daar legde ze de klemtoon op. Op het moment dat die mededeling doordrong, was ik compleet van de wereld.»

Tactvol

Cindy brengt Willy naar het ziekenhuis. «In de wagen is geen woord gezegd», vertelt ze. «Twintig lange minuten oorverdovende stilte.» «Ik herinner me daar niets van», zegt Willy. «Maar ik weet wel nog dat ze nog een uur bij ons is gebleven in het ziekenhuis. Dat vond ik grote klase. Zo jong en zo tactvol. Ge kunt wel zeggen: 'Ze doet gewoon haar job'. Dat klopt, maar zou jij het kunnen? Zo'n nieuws gaan brengen bij de mensen...? Petje af.» (tot Cindy) «Ik heb enorme bewondering voor jou. Ik vraag me af wat er in je hoofd omgaat als je voor

iemands deur staat?» Cindy: «Altijd hetzelfde: 'Ik ga het leven van die man of vrouw overhoop gooien'. Dat zal nooit slijten. Als ik van wacht ben en ik hoor mijn telefoon, dan voel ik de spanning al in mijn lijf. Ook bij de honderdste keer zal ik nog bang en onzeker zijn. Maar dat neemt niet weg dat deze job me ook veel voldoening geeft. Voor mij is empathie geen opdracht, het is mijn natuur. Ik zie de mensen er geleidelijk aan ook weer bovenop komen en ik krijg heel dikwijls dankjes. Niet zoals nu, met koffie en koekjes. Maar dat hoeft niet. Iemand die gewoon 'merci' zegt, is meer dan voldoende.»

Alle details

Een week na het ongeval krijgt Willy Danny Vermeulen over de vloer. «Ik heb het pv opgesteld», vertelt de politie-inspecteur. «Ik ben dus ter plaatse geweest toen het ongeval net gebeurde was. Willy zat nog met veel vragen. Daarom vond ik het gepast dat ik zelf even bij hem langsliep. Het pv was doorgestuurd naar het parket, mijn werk zat er in feite op, maar ik wilde niet dat hij uit tweede of derde bron bepaalde feiten moest vernemen. Op zich kan ik op zo'n moment niet veel zeggen, want het onderzoek loopt nog en ik ben gebonden aan het beroepsgeheim. Maar je wilt iets doen, hé. En daarom heb ik tijd vrijgemaakt, om wat steun te komen geven.» «Surtout om te komen luisteren», zegt Willy. «Ik heb tegen de inspecteur mijn verhaal kunnen vertellen, dat deed deugd. Ik ben niet ter plekke

Over Cindy
Ze is nog een uur bij me gebleven in het ziekenhuis. Zo jong en toch al zo tactvol

Over Danny
Hij was op de plek van het ongeval. Het lucht op om met zo iemand te kunnen praten

Cindy De Muer (34)

- Inspecteur van de interventiedienst politiezone Kastze (Kampenhout - Steenokkerzeel - Zemst)
- Kwam het slechte nieuws melden aan Willy
- Vergezeld hem tot in het ziekenhuis

Danny Vermeulen (45)

- Inspecteur van de interventiedienst politiezone Kastze
- Skelde op de plaats van het ongeval het pv op
- Zocht Willy een week na de feiten opnieuw op

Willy Van Hauwermeire met een foto van zijn overleden vrouw. Zij stierf nadat ze op een zebrapad aangereden werd. Foto's PhotoNews

Willy Van Hauwermeire (61)

- Gepensioneerd traiteur
- Vader van twee dochters en één zoon, opa van twee kleinkinderen
- Verloor in december zijn vrouw Lucette (61) na een dodelijk ongeval

geweest, hij wel. Het lucht op om met zo iemand te kunnen praten.» «Ik herinner me nog elk detail van het ongeval», zegt Danny. «Het is niet omdat je in je carrière dikwijls zware verkeersongevallen hebt gezien, dat zo iets snel vervaagt. Het zijn altijd erg indrukwekkende beelden. Al die details blijven nog jaren in mijn hoofd zitten.»

Tien dagen na het ongeval krijgt Willy een brief van de procureur van Vilvoorde. Die betuigt daarin zijn medeleven en vermeldt op het einde dat Willy kosteloos een beroep kan doen op Suggnomé, een vzw die zich bezighoudt met bemiddeling tussen daders en slachtoffers. Willy gaat in op het aanbod, hij wil meer weten over de veroorzaker van het ongeval, de man die zijn vrouw heeft doodgereden. «Ik had toevallig enkele weken voordien op het VTM-Nieuws een bijdrage over die organisatie gezien», zegt hij. «Maar op zulke momenten denk je er niet aan dat je die mensen ooit nodig zult hebben.» «Willy is de eerste die zo'n brief heeft gekregen», zegt Bart Claes van Suggnomé. «Onze organisatie bestaat tien jaar, maar is nog maar weinig bekend. Sinds twee maanden brengen de procureurs van het arrondissement Brussel-Halle/Vilvoorde via een brief de veroorzaker en de nabestaanden van slachtoffers van dodelijke ongevallen op de hoogte van ons bestaan. Een proefproject, maar we merken nu al dat het goed aanslaat.»

Geen pardon

Willy laat de mensen van Suggnomé weten dat hij via hen in contact wil treden met de veroorzaker van het ongeval. «We kennen nu zijn naam, zijn leeftijd en zijn gezinssituatie», zegt Willy. «Hij weet ongeveer hetzelfde over ons. Meer moet dat niet zijn. Hij is geen vage figuur meer, maar een gezicht erop plakken hoeft voor mij niet. Ik vrees dat ik anders de rest van mijn leven overal dat gezicht ga zien. Was het nu een 'puur' ongeval geweest, dan misschien wel. Dat kan iedereen overkomen. Maar de kinderen en ik hebben van in het begin gezegd: 'Als de dader gedronken heeft, dan is er geen pardon, dan willen we hem niet zien.'» «Het enige wat ik bij een eventuele veroordeling van de dader nog zou willen, is niet dat ze hem in de bak draaien - daar heeft werkelijk niemand iets aan - maar dat ze hem een gemeenschapsstraf opleggen. Ter nagedachtenis van mijn vrouw, mag dat gaan om welzijnswerk in een instelling voor doven en gehoorgestoorden.»

Over Bart en Martin
Ze luisteren uren naar mij en mijn kinderen, en ze zeggen altijd de juiste woorden op de juiste momenten. Dat is gewoon magnifiek

Bart Claes (30)

- Criminoloog
- Bemiddelaar van vzw Suggnomé, forum voor herstelrecht en bemiddeling
- Maakte een 'brug' tussen Willy en de veroorzaker
- Bracht al tweemaal bezoek
- 016/22.63.88 - www.suggnome.be

Willy zegt dat hij en de kinderen enorm veel hebben aan de gesprekken met Bart Claes en zijn collega Martin De Loose. «Ze luisteren uren naar ons. Af en toe noteren ze wat en ze spreken altijd de juiste woorden op de juiste momenten. Magnifiek, echt ongelooflijk.»

Had ik dat geweten

Bemiddeling tussen dader en slachtoffer is een vrij nieuw fenomeen en België is in Europa één van de voorlopers op dit domein. Volgens Bart Claes kunnen de tussenkomsten erg belangrijk zijn voor beide partijen. «Stel je voor: een jaar na de feiten zien de dader en de nabestaanden van het slachtoffer elkaar voor het eerst, in de rechtbank. Dan komen de verwijten: 'Waarom zeg jij tegen de rechter dat je spijt hebt? Waarom heb je dat nooit tegen ons gezegd? Had je uit fatsoen niet naar de begrafenis kunnen komen?' Waarop de dader waarschijnlijk zal antwoorden: 'Ik durfde niet. Had ik dat geweten...? Zulke situaties proberen we met bemiddeling te voorkomen. Maar alleen als de partijen dat willen, en er tijd en ruimte voor kunnen vrijmaken in hun eigen werkingsproces. Ze bepalen zelf wat er aan bod komt en alles is strikt vertrouwelijk. De rechter of het parket worden in principe niet op de hoogte gebracht van de inhoud van de gesprekken, behalve als de partijen dat wensen. Dit is een extra garantie voor de slachtoffers dat daders het niet doen om op een goed blaadje te staan of strafvermindering te krijgen.»

Koffie voor twee

Willy is dankbaar voor alle hulp die hij krijgt, maar beseft dat hij nog een lange weg te gaan heeft. «De mensen spreken ooit over 'een huwelijksuit de duizend'. Welnu, ik denk dat ik dat had. Ik sta 's morgens op en zet nog altijd twee kopjes koffie. Pas dan realiseer ik me: 'Oei, oei, ik ben alleen'. Dat is moelijk.» Deze momenten kan hij bespreken met Iris Deblauwe van Slachtofferhulp. Dat heeft hij inmiddels al twee keer gedaan. Vandaag, op deze unieke bijeenkomst, ziet hij haar voor het eerst. «Het is fijn om een gezicht te kunnen plakken op die vriendelijke, behulpzame stem waarmee ik al twee keer een vol uur aan de telefoon heb gehangen.» «Slachtoffers van alle misdrijven kunnen bij ons terecht», legt de jonge psychologe uit. «We bieden hun emotionele, juridische en praktische

ondersteuning of verwijzen hen door naar geschiktere hulp. Concreet wil dat zeggen dat we veel naar hen luisteren, de vragen beantwoorden die ze hebben rond hun dossier en, bijvoorbeeld, ook meegaan naar de rechtbank als ze dat willen. Slachtoffers en nabestaanden kunnen bij ons terecht voor een gesprek zolang ze er behoefte aan hebben. Dit kan telefonisch of face to face. Gemiddeld duurt zo'n gesprek een uur.» «Als we, zoals in dit geval, een rouwproces bij nabestaanden begeleiden, gebeurt dat in stappen. In een eerste fase moeten de mensen erkennen wat er gebeurd is, de realiteit inzien. Vervolgens moeten ze de emoties die daarmee gepaard gaan, doorleven. Dan komt het heremem van het leven zonder die persoon. En tot slot moeten ze opnieuw werken richting toekomst.»

Opluchting

Willy kent de theorie, maar reageert vanuit de praktijk. «Hoe ze mij opbeuren of uit een dip trekken, is moeilijk te zeggen», zegt hij. «Ze voelen hun perfect aan wat je nodig hebt, als je hen belt of met hen spreekt. Ik weet eerlijk gezegd al veel dingen niet meer die ze me gezegd hebben. Maar het is gewoon erg belangrijk dat er iemand naar je luistert. Dat je steun voelt in al je miserie. Je vertelt 36 keer hetzelfde verhaal, maar dat doet deugd. Je kropt alles op en als het er dan uitkomt, ook nu weer, voel je je opgelucht.» «Ik zou echt niet weten wat ik zou doen zonder hen. Verloren lopen, waarschijnlijk. Pas op, mijn kinderen helpen me ook enorm. Ze bellen me honderd keer op een dag. Maar voor hen is de klap even groot. Heel veel mensen zijn me komen condoleren. Ik apprecieer dat ten zeerste, maar daarna ben je toch weer alleen, hé. En dan weet ik dat ik de mensen die hier vandaag rond de tafel zitten, kan bellen.»

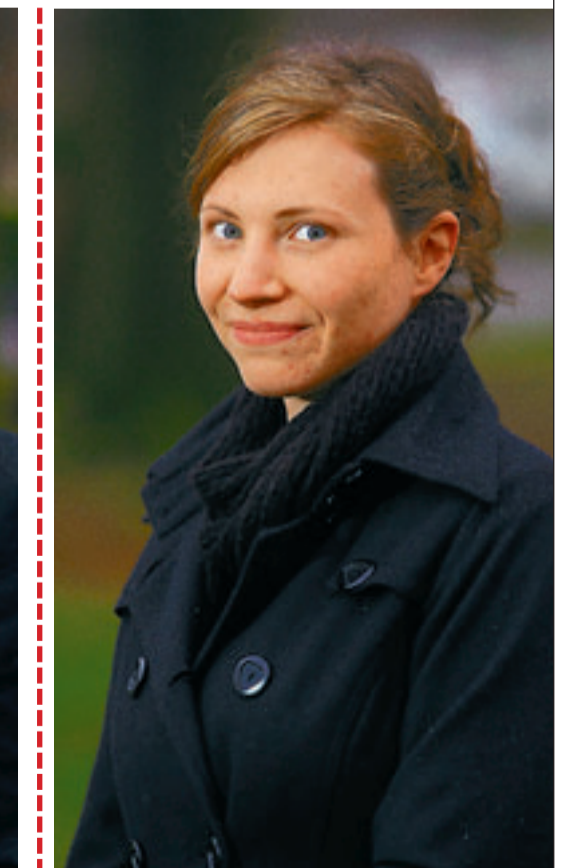
Daarom vind Willy 'een dikke merci' de normaalste zaak van de wereld. «Komt waarschijnlijk door mijn opvoeding. 'Dank u' zeggen zit in mijn natuur. Er ging geen dag voorbij of mijn vrouw en ik zeiden 'dank u' tegen elkaar. Voor een vers gezet taske koffie, voor wat dan ook. Eigenlijk zou er met als een autoloze zondag een 'Dag van de Dank U' moeten komen. Een dag waarop mensen verplicht worden om 'merci' te zeggen. Zodat we die schone, menselijke eigenschap om dankbaar te zijn, ons opnieuw een beetje eigen maken.»

Over Iris
Ze voelt perfect aan wat ik nodig heb. Het is erg belangrijk dat je steun voelt in al je miserie

Martin De Loose (28)

- Criminoloog
- Bemiddelaar van vzw Suggnomé, forum voor herstelrecht en bemiddeling
- Maakte een 'brug' tussen Willy en de veroorzaker
- Bracht al tweemaal bezoek
- 016/22.63.88 - www.suggnome.be

Iris Deblauwe (25)

- Psychologe
- Hulpverlener Slachtofferhulp Groot Eiland
- Had twee lange gesprekken met Willy
- Biedt emotionele, juridische en praktische ondersteuning
- 03/366.15.40 - www.caw.be